

JILL MURPHY

BOTCSINÁLTÁ BOSZI

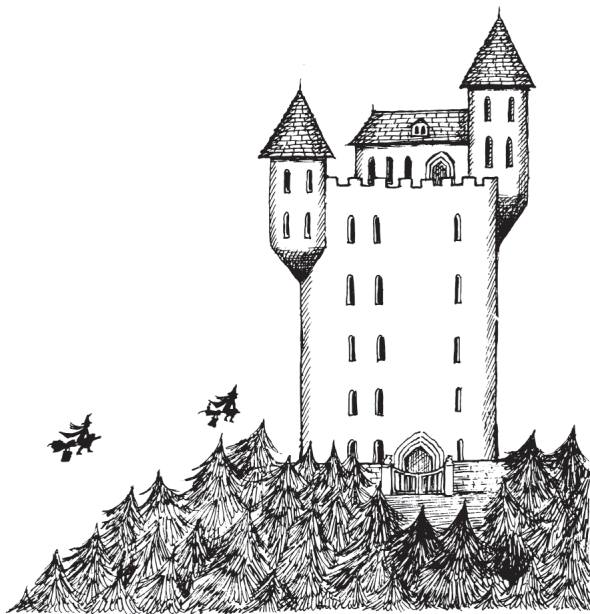
Cserfes család

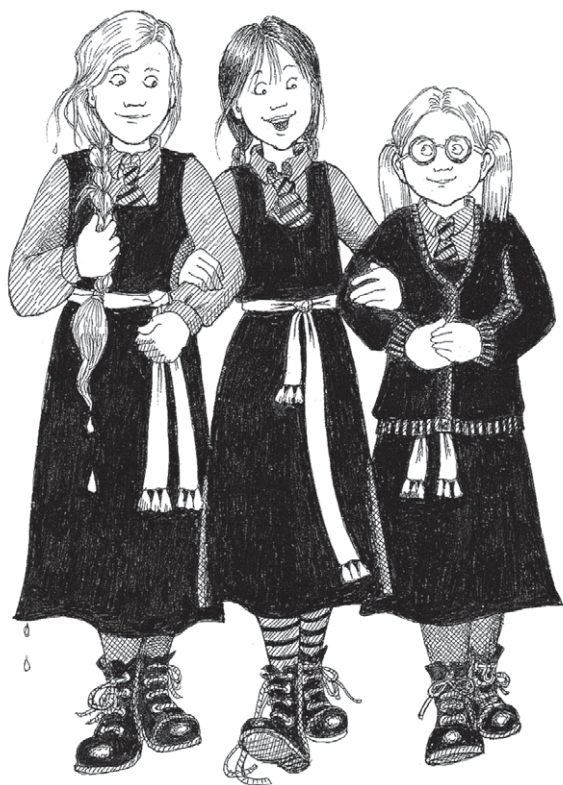
MÓRA

Kotkot kisasszony Boszorkányakadémiája

Kotkot kisasszony fenyőekkel övezett
Boszorkányakadémiája magas hegytetőn áll.
Sötét, szürke falai és saroktornyai miatt inkább
börtönnek látszik, mint iskolának. A komor épületbe
mintha sohasem sütne be a nap.

A diákok

A mindig
tettre kész

Árnyasi Enid
(közel sem olyan
ártalmatlan, mint
amilyennek látszik)

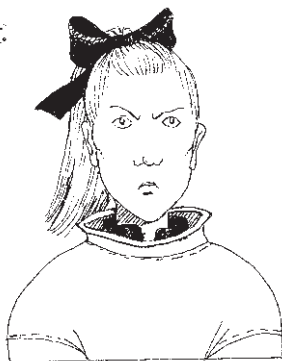
Az állandóan
bajban lévő

Szerényi Mildred
(az iskola botcsinálta
boszija)

A legjobb
barátnő,

Hókusz Maud
(kedves és hűséges)

Egyéb szereplők

A felvágós okostojás,
Szenthly Ethel
(Mildred ősellensége)

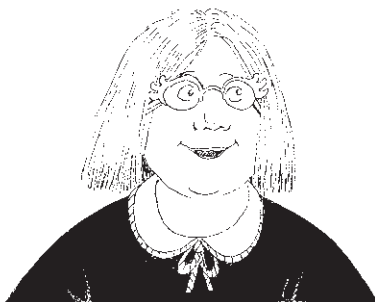

Csatlós Drusilla,
Ethel fegyverhordozója

Cirmi,
Mildred ügyetlen cirmosa

A tanárok

Kotkot kisasszony,
a jószívű igazgatónő

Cirok kisasszony,
a rettegett
igazgatóhelyettes

Denevér kisasszony,
a kórusvezető

Tóthágas kisasszony,
a tornatanárnő

Penész kisasszony,
az új rajztanár

Első fejezet

Szép, bár kissé szeles márciusi nap virradt fel, Kotkot kisasszony Boszorkányakadémiáján pedig megkezdődött egy újabb nyári szemeszter.

Alig pitymallott még, amikor az égen feltűnt egy magányos, seprűnyélen lovagló alak. Olyan magabiztosan kerülgette a korán kelő madarakat, hogy távolról őt magát is bárki annak nézhette volna.

A seprűt Szenthly Ethel, Kotkot kisasszony Akadémiájának legjobb tanulója irányította, aki idén sem engedett abból, hogy elsőként érjen be az iskolába.

Lassított, majd megigazította a seprűre kötözött bőröndjeit, mert kissé elmozdultak a pompásan kivitelezett zuhanórepülése során. A macskája, Hajnalcsillag

a bőröndök és dobozok közé préselődve, egyik lábát felemelve épp mosakodott, és ügyet sem vetett a világra.

Ethel még lejjebb ereszkedett, szinte súrolta az iskolát körülvevő erdő fáinak tete-

jét. Most már az Akadémia épülete is feltűnt a horizonton. Körbenézett, de sehol nem látott senkit. Elégedetten állapította meg, hogy ismét sikerült elsőnek érkeznie, és így végre lassíthatott is egy kissé.

A lány, szokatlan módon, elég ideges volt. Az egész osztály kutatómunkát kapott a szünetre, de Ethel ezúttal nem tudott megbirkózni vele. A szünidei feladat általában valami olyasmi volt, hogy keressék ki ezt vagy azt a varázskönyvből, vagy tanuljanak meg egy új, nehéz varázslatot, amivel korábban még nem volt szabad próbálkozniuk. Idén azonban más volt a helyzet. Cirok tanárnő, a hihetetlenül szigorú és sokat követelő osztályfőnök ugyanis azt mondta, hogy ezúttal bármilyen feladatot választhatnak maguknak, csak legyen szokatlan és izgalmas.

– Azért ez ne azt jelentse, hogy majd az iskolába jövet, öt perc alatt fogjátok kitalálni, hogy mit mutattok be! – intette

őket Cirok tanárnő az előző tanév utolsó napján. – Már elég régóta az Akadémia tanulói vagytok, úgyhogy elvárom, hogy önállóan és kellő fantáziával dolgozzatok!

Ami a fantáziát illeti, hát azzal Ethel pont nem rendelkezett. Ez volt az egyetlen gyenge pontja, most pedig rájött, hogy éppen azt teszi, amit Cirok kisasszony megtiltott, nevezetesen, hogy öt perc alatt, az iskolába vezető úton próbálja kitalálni, mivel állhatna elő.

Hirtelen meglátott lentebb valami furcsát: egy bükkfa felső ágán panaszosan nyávogott egy cirmos cica. Ethel lejjebb ereszkedett, és nemsokára egy süveg csúcsát is megpillantotta, alatta meg egy alakot, akit majdnem teljesen eltakartak az ágak. A süveg! A cica! Ez csakis Szerényi Mildred lehet!

– Mildred! – kiabált le Ethel, és úgy körözött a cica felett, mint egy helikopter.
– Te vagy az? Minden rendben?

A süveg erre megemelkedett, alóla pedig előtűnt Szerényi Mildred arca.

– Nahát, szia, Ethel! – köszönt Mildred. – Te aztán jó korán megjöttél! Én még megpihentem itt egy kicsit, pontosabban Cirmi leesett, én meg leszálltam, hogy megmentsem, aztán úgy döntöttünk, hogy kicsit megpihenünk. De eddig nagyon jól bírta az utat, különösen, ha figyelembe vesszük, mennyire fél a repüléstől. Most, hogy már ő is csak a sep-

rún ülve utazhat, sokkal nehezebben bírok el vele. Ezerszer könnyebb volt, amíg legalább betehettük őket a cicakosárba.

– Hát *neked* lehet, hogy küzdelem macskával repülni – morogta Ethel, miközben lassan ereszkedve leszállásra alkalmas helyet keresett Mildred mellett. – Hajnalcillag viszont repülésre született. Az első naptól kezdve tökéletesen ment neki.

– Ühüm – motyogta Mildred. – Hát igen, te mindig olyan szerencsés vagy! De

nincs mit tenni, nekem Cirmi jutott. Igaz, hogy tündéri természete van, és nagyon kedves cica, de be kell látni, máshoz nemigen ért.

Ethel ügyesen elrendezte a seprűjét meg a csomagjait néhány hatalmas, kezét formázó ág között.

– Menj arrébb! – utasította Mildredet, és lehuppant mellé. – Mi van abban a cica-kosárban? – kérdezte, és belekukucskált

a macskahordozóba, amelyben mintha motoszkált volna valami.

– Ja, az... semmi! – felelte vidáman Mildred. – Csak pár apróság, ami már nem fért bele a bőröndbe. A cicakosár meg úgyis üres volt, úgyhogy gondoltam, belepakolok. Na, hogy sikerült a kutatómunkád? – váltott témát gyorsan.

– Ja igen, a kutatómunka – jött zavarba Ethel. – Hát, az elég nehéz volt, nem? A *tiéd* milyen lett?

Mildred erre csaknem elpirult.

– Nekem... szóval, támadt egy elég jó ötletem – közölte szégyenlősen. – Sőt, inkább úgy mondanám, hogy életemben nem támadt még ilyen jó ötletem! Aztán elol-

vastam még hozzá egy régi varázskönyvet, amit a könyvtárunkban találtam otthon. Képzeld el, egy gyönyörű, régi könyv, és olyan pici betűkkel nyomtatták, hogy csak nagyítóval lehet elolvasni. Képet se raktak bele, úgyhogy kicsit unalmas, de amúgy a világon minden benne van. Na, szóval

le is írtam mindent, és kivételesen alig várom, hogy megkezdődjön a sulis, és végre megmutathassam mindenkinek, mit csináltam. Gondoltad volna, hogy ez is eljön?

– És mi az a varázslat pontosan? – kérdezte Ethel félvállról, mint akit nem is érdekel a válasz.

– Ez nem egy ismert varázslat – magyarázta Mildred –, ugyanis én találtam ki.

Arról szól, hogyan lehet egy állatot rávenni, hogy emberi nyelven beszéljen. De ez más, mint amikor egy embert állattá változtatasz, mert akkor az ember átváltozik azzá az állattá, és annak a nyelvét beszéli. Ezzel a varázslattal egy kicsi, huszonöt centinél kisebb állat válik képessé arra, hogy emberekkel beszélgessen. Nagyobb sajnos nem lehet, mert minden testrész esetében nagyon pontosan ki kell számolni a főzethez szükséges mennyiségeket. Megpróbáltam nagyobb állatokra is alkalmazni, mert annyira szerettem volna, ha beszélgetni tudok Cirmivel, de egyszerűen nem működött, úgyhogy végül ezt egyelőre elvetettem. De a huszonöt centis vagy kisebb állatok esetében sikerült mindent a lehető legpontosabban kidolgoznom: a varázsigét, a főzethez szükséges növényeket, meg hogy mit és hogyan kell összekeverni. Úgyhogy például egy varangyos békával vagy egy mezei egérrel már simán tudok beszélget-

ni. Viszont a varázslat csak két hétig tart, és miután vége, azzal az állattal már soha többé nem beszélhetünk. Fura, ugye?

– De honnan tudod, hogy csak két hétig tart? – kíváncsiskodott Ethel. – Hiszen

te találtad ki a varázslatot, nem? Akkor honnan tudod?

Mildred elmosolyodott.

– Hát onnan, hogy kipróbáltam! – felelte. – Egy cickányon, egy sündisznón és egy tarajos gőtén is, akik mind megfeleltek a követelményeknek. De nem is tudom, minek mesélem ezt el neked. Biztos unod, hiszen a te projekted, gondolom, ezerszer izgalmasabb.

Ethel nagyon igyekezett úgy tenni, mint aki le van nyűgözve.

– Te jó ég, Mildred, dehogy! – tiltakozott lelkesen. – A te ötleted összehasonlíthatatlanul jobb, mint az enyém! Rég hallottam ilyen izgalmasat! És mit mondott a tarajos gőte meg a sündisznó?

– Nem sok érdekeset – vont vállat Mildred. – A süni csendes és visszahúzódó volt, csak annyit kérdezett, hogy vinnék-e neki egy tányérka tejet, és meg tudnám-e mondani, merre van a legközelebbi virágágyás, ahol csigát találhat. A cickány viszont az agyamra ment. Folyamatosan morgott, ki se fogyott a panaszból. Örültem, amikor

letelt a két hét, és újra csak a cincogását hallottam. Mert tizennégy nap múlva, pontban déltől egyszer csak már egyikük beszédét sem értettem, és hiába próbál-

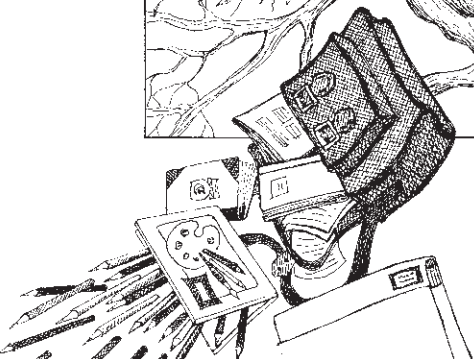
koztam, nem tudtam újra megszólaltatni őket. Akkor próbáltam még ki a tarajos gőtén is ezt a varázslatot, bár úgy tűnik, hogy a góték sem túl beszédeseek. De le is írtam az egészet, és betettem egy gyönyörű mappába. Nézd csak, tizenöt oldal lett! Cihí el se fogja hinni, ha meglátja! – lelkesedett Mildred, és előhúzott a táskájából egy szép kék mappát.

Aztán hirtelen furcsa érzés fogta el, ahogy ott ült az ágon Ethellel, és ilyen jól elbeszélgettek. Egészen eddig ugyanis nem bírták ki két percnél tovább egymás mellett úgy, hogy össze ne vesztenek volna valamin.

– Menjünk! – tette vissza Mildred a mappát a táskájába, majd felnyalábolta a cókmókját. – Hiába értünk ide ilyen korán, ha továbbra is itt vesztegelünk, a végén még elkésünk. Köszí, hogy meghallgattál, Ethel! Tudod, ez egyszer tényleg büszke vagyok magamra.

– Meg is van rá az okod! – mosolygott Ethel. – Nagyon jó ez az ötlet. Kár, hogy nem nekem jutott eszembe.

Ahogy elkezdték összeszedni a táskáikat és a cicáikat az ágak közül, úgy tűnt, mintha Ethel egy pillanatra elvesztette volna az egyensúlyát, és ahogyan kapaszkodót keresett, lelökte Mildred dugig tömött iskolatáskáját a fáról. A táska még nyitva volt, úgyhogy a könyvek, a mappa meg minden más is kiszóródott belőle. Mildred fém tolltartója is kinyílt a zuhanás közben, és a húsz vadonatúj,

tűhegyesre faragott ceruza finom koppa-
násokkal bukdácsolt végig az ágak között
a földig.

– Jaj, ne! – kiáltott fel Mildred, Cirmi
pedig ijedtében még feljebb mászott, és
fülsiketítően nyávogni kezdett.

– Nyugi, Mildred! – szólt oda neki
Ethel. – Csak próbáld meg lehozni Cir-
mit, majd én felszedem a holmidat!

Ethel lemászott, és gondosan össze-
gyűjtött minden egyes papírdarabot meg
ceruzát, aztán visszarakta őket a táskába.

– Köszí, és bocs, hogy nem segíték! – kia-
bált le Mildred a fa tetejéről. – Igyekszem

visszatartani Cirmit, hogy ne másszon még magasabbra, mert a végén eltűnik, és meg se találom az ágak közt! Megvan minde-nem?

– Majdnem! – szólt fel Ethel a fatörzs takarásából. – Hány színesed volt?

– Hús! – kurjantotta Mildred.

– Mindjárt megnézem, itt vannak lent, szétszóródva! – válaszolta Ethel.

Mildred hallotta, ahogy Ethel egy ideig a bokrok között motoz, aztán hirtelen csend lett.

– Ethel, ott vagy még? – kiáltotta Mildred, miközben minden erejével próbálta megtartani a ficánkoló Cirmit.

– Igen! – hallatszott lentről. – Megvan a huszadik is, a piros! Megyek már!

Ethel, vállán Mildred iskolataskájával, kisvártatva megjelent az ágak között. Mildred látta, hogy a könyvek és füzetek közül kilóg féltett kék mappája is. Ethel szépen elrendezte az összeszedett hol-

mikat a táskában, aztán becsukta, és rácsapott:

– Kész is! – Szinte túlságosan is boldognak tűnt, hogy segíthetett.

– Jaj, nagyon köszönöm, Ethel! – hálaízkodott Mildred. – Igazán jól kezdődik az új félév, igaz?

– Szerintem is! – bólogatott Ethel. – De most már gyere, siessünk! Meglátjuk, melyikünk lesz az első!

